



PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 23 maja 2023 r.

DIH-3.707.30.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH-III/43/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 poz. 775), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 28 lutego 2023 r. (nr akt sprawy: BP.8361.119.2022.AM) na podstawie, której na przedsiębiorcę LPP Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku nałożono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), z uwagi na brak uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen jednostkowych przy 33 partiach towarów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 6 i 13 grudnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Lubuskim WIH” lub „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia BP-177/2022 z dnia 5 grudnia 2022 r. przeprowadzili kontrolę w [xxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxx xxxx] należącym do przedsiębiorcy [xxxxx xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxx] (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” bądź „przedsiębiorcą”).

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r., poz. 221, z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), w dniu 3 listopada 2022 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (BP.8361.119.2022), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę legalności i rzetelności prowadzonej działalności gospodarczej oraz kontrolę prawidłowości uwidaczniania cen przy produktach oferowanych do sprzedaży konsumentom. Niniejsze pismo strona odebrała w dniu 8 listopada 2022 r.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów obowiązujących w czasie prowadzenia kontroli: ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen

towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121), zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 100 partii produktów, stwierdzając brak informacji o cenie jednostkowej przy 33 partiach produktów.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz w § 3 ust. 2 oraz § 4 obowiązującego w czasie stwierdzenia naruszenia rozporządzenia Ministra Rozwoju. Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 13 grudnia 2022 r. (nr akt kontroli: BP.8361.119.2022). Do niniejszego protokołu strona nie wniosła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W dniu 30 stycznia 2023 r. Lubuski WIIH, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775), zwanej dalej: „Kpa”, w związku z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706) zwanej dalej: „ustawą o Inspekcji Handlowej”, zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia, w drodze decyzji kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, z uwagi na brak cen jednostkowych w odniesieniu do 33 partii produktów. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 § 1 Kpa strona ma możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, jak również brania czynnego udziału w każdym stadium postępowania.

W dniu 28 lutego 2023 r. Lubuski WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz art. 104 Kpa decyzję (nr akt sprawy: BP.8361.119.2022.AM) na mocy której, na stronę nałożono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na brak uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen jednostkowych przy 33 partiach towarów. Decyzja została doręczona stronie 6 marca 2023 r.

W dniu 24 marca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Lubuskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Pismem z 29 marca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2023 r. Prezes UOKiK włączył w poczet dowodów do sprawy do sprawy DIH-3.707.30.2023.MB przekazane przez Lubuskiego WIIH wraz z odwołaniem strony i aktami, 2 fotografie: etykiet cenowych 3-paków skarpet rozmiar 15/18 i 19/22 oraz etykiety cenowej 3-paku bielizny rozmiar 122/128 wykonane w toku kontroli BP.8361.119.2022.AM z uwidoczną ceną jednostkową w PLN oraz innych walutach.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2023 r. strona podtrzymała w całości swoje stanowisko wyrażone w odwołaniu. Dodatkowo zasygnalizowała, że umieszczenie na etykietach cenowych tzw. wielopaków informacji o cenie jednostkowej nie może być postrzegane jako akceptacja rzekomego obowiązku uwidocznienia ceny jednostkowej w przypadku wielopaków. Strona, wskazała, że takie jej zachowanie wynika wyłącznie z braku poczucia pewności prawnej po stronie przedsiębiorcy oraz z rozbieżności między treścią przepisów a praktyką organów kontroli. Dodatkowo strona zaznaczyła, że prezentowana przez organ pierwszej instancji

interpretacja w rzeczywistości nakłada na przedsiębiorców dodatkowe obowiązki i obciążenia, które nie wynikają bezpośrednio z przepisów prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W dniu 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), dalej jako: „ustawa o zmianie ustawy o prawach konsumenta”, wprowadzająca m. in. zmiany do ustawy o informowaniu o cenach. Tak więc w czasie wszczęcia postępowania administracyjnego przez organ pierwszej instancji oraz w czasie wydania decyzji przez Lubuskiego WIIH obowiązywała nowa regulacja prawna w zakresie obowiązków dotyczących uwidoczniania cen tj. zmieniona ustawa z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) oraz nowe rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), zwane dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Technologii”. Natomiast obowiązujące w chwili stwierdzenia przedmiotowych nieprawidłowości rozporządzenie Ministra Rozwoju zostało uchylone z dniem 1 stycznia 2023 r.

Mając na uwadze powyższe oraz, że stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości były tożsame z treścią nowo obowiązujących § 3 ust. 2 oraz § 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii Lubuski WIIH dokonał właściwej korelacji przepisów uchylonych względem przepisów nowo obowiązujących.

Według art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 4 ust. 6 ww. ustawy Minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, określił w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób uwidaczniania cen towarów i usług, w tym cen jednostkowych towarów lub usług, oraz informacji o obniżonej cenie,
 - 2) wykaz towarów, w przypadku których nie jest wymagane uwidocznienie ceny jednostkowej towarów lub usług
- mając na uwadze potrzebę zapewnienia dostępności informacji o cenie, a także uwzględniając przypadki, gdy uwidocznienie ceny jednostkowej towaru lub usługi nie byłoby przydatne ze względu na rodzaj lub przeznaczenie towaru lub usługi.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
 - 2) w cenniku;
 - 3) w katalogu;
 - 4) na obwolucie;
 - 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,
- o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Cena jednostkowa (§ 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii) dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy - dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę - dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy, stwierdzono, że w przypadku 33 produktów na 100 sprawdzonych nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Lubuski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach,

nałożył karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji strona wniosła o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy w związku z § 3 ust. 2 oraz § 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii i błędnym uznaniu, że w stosunku do wyszczególnionych 33 partii towarów istniał obowiązek podania ceny jednostkowej, mimo że ich liczba nie jest wyrażona jednostką miary wskazaną we właściwych przepisach;
- naruszenie prawa procesowego, to jest art. 7 w zw. z 77 Kpa, w ten sposób, że organ zaniechał wyczerpującego zbadania i ustalenia, jakie są zasady sprzedaży tzw. wielopaków w przedsiębiorstwie [xxx], to znaczy, że wielopaki są sprzedawane wyłącznie jako zestaw, a poszczególne elementy nie są przeznaczone do indywidualnej sprzedaży, nie można ich rozdzielić i tym samym nie są towarem przeznaczonym do sprzedaży na sztuki, tylko w komplecie;
- naruszenie prawa materialnego polegające na niezastosowaniu § 7 pkt 2 rozporządzenia ministra Rozwoju i Technologii w sytuacji, gdy przedmiotowe partie towarów stanowiły tzw. „wielopaki”, czyli towary sprzedawane ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach), które nie są objęte obowiązkiem uwidocznienia ceny jednostkowej;
- naruszenie prawa materialnego polegające na błędnym zastosowaniu § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia ministra Rozwoju i Technologii w sytuacji, gdy elementy wyszczególnionych 33 partii towarów nie stanowiły „towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki”;
- naruszenie prawa materialnego polegające na zastosowaniu art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w sytuacji, gdy przedsiębiorca nie dopuścił się naruszenia i wykonał prawidłowo ciążące na nim obowiązki, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ww. ustawy.

Po przeanalizowaniu całokształtu zebranego materiału dowodowego, w tym protokołu kontroli (nr akt kontroli: BP.8361.119.2022) oraz załączników do tego protokołu zawierających m. in. dokumentację fotograficzną, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości co do zaistnienia faktu naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Stan faktyczny udokumentowany w protokole kontroli nie budzi zastrzeżeń organu drugiej instancji. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że przedsiębiorca nie zrealizował obowiązku wynikającego w ww. art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, tzn. w odniesieniu do 33 partii produktów spośród 100 poddanych ocenie - nie uwidocznili ich cen jednostkowych. Jak wynika z treści zaskarżonej decyzji, Lubuski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się kryteriami wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK, ich oceny.

Strona postępowania w przedmiotowym odwołaniu zaskarżyła decyzję Lubuskiego WIIH z dnia 28 lutego 2023 r. w całości zarzucając jej m.in. naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy w związku z § 3 ust. 2 oraz § 4 rozporządzenia Ministra

Rozwoju i Technologii i błędnym uznaniu, że w stosunku do wyszczególnionych 33 partii towarów istniał obowiązek podania ceny jednostkowej, mimo że ich liczba nie jest wyrażona jednostką miary wskazaną we właściwych przepisach. Strona wskazała, że przepisy o cenach muszą być czytane łącznie z przepisami o miarach, a z tych przepisów nie wynika, że sztuka jest jednostką miary. Jednocześnie zdaniem strony cenę jednostkową musi posiadać jedynie taki towar, którego ilość lub liczba podlega wyrażeniu w jednostkach miar, a tym samym wymóg uwidocznienia ceny jednostkowej aktualizuje się dopiero i wyłącznie w przypadku, gdy towar musi posiadać taką cenę jednostkową.

Odnosząc się do powyższego Prezes zgadza się ze stroną, że zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach cenę jednostkową definiuje się jako: „cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach”, tym samym przepis ten należy czytać razem z przepisami o miarach. Zgadza się również, że w przepisach tych jako jednostka miary nie występuje „sztuka”. Nie mniej jednak Prezes UOKiK zwraca uwagę, że co do zasady art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach zobowiązuje przedsiębiorcę do uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej ceny oraz ceny jednostkowej, w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Tak więc ustawa nakłada obowiązek uwidocznienia ceny jednostkowej, a sposób w jaki należy to uczynić określa rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii. § 4 ust. 1 ww. rozporządzenia wskazuje m.in., że cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za sztukę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży na sztuki. A niewątpliwie zakwestionowane rodzaje towarów, tj. bokserki, majtki, t-shirty, spodnie dresowe, body, jeżeli nie są sprzedawane w wielopakach to są oferowane do sprzedaży na sztuki. Wyjątek stanowią skarpety, które z uwagi na ich przeznaczenie sprzedawane są wyłącznie w parach i w przypadku wielopaku cena jednostkowa odnosić się będzie do pary.

Podkreślić również należy, że organ drugiej instancji rozstrzyga w granicach istniejącego prawa w zakresie swojej właściwości ocenia zaskarżoną decyzję administracyjną z punktu widzenia jej zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego, według stanu faktycznego i prawnego obowiązującego w dacie wydania zaskarżonej decyzji.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Informacja dotycząca ceny oraz ceny jednostkowej towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Wymagania zawarte w art. 4 ww. ustawy dotyczą wszelkich towarów oferowanych do sprzedaży detalicznej. Jak wcześniej wskazano uwidocznienie ceny jednostkowej produktu jest ustawowym obowiązkiem sprzedawcy. Należy też wyjaśnić, że funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównania cen produktów w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania skomplikowanych działań matematycznych. Dlatego też oprócz ceny za określony produkt, w miejscu sprzedaży (na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w jego pobliżu) powinna być uwidoczniona cena jednostkowa, a więc przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary (litr, kilogram, sztuka). Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych lub podobnych produktów w miejscu sprzedaży, ale również mogą przekonać się czy podana cena

jednostkowa (np. za litr, kilogram, sztukę) jest dla nich odpowiednia. Zatem, brak podanych cen jednostkowych przy towarach utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru, narusza ich interesy ekonomiczne oraz pozbawia ich prawa do rzetelnej i pełnej informacji o cenie.

Biorąc pod uwagę omówione wcześniej przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii, w ocenie Prezesa UOKiK, twierdzenie strony, że cenę jednostkową musi posiadać jedynie taki towar, którego ilość lub liczba podlega wyrażeniu w jednostkach miar, a tym samym wymóg uwidocznienia ceny jednostkowej aktualizuje się dopiero i wyłącznie w przypadku, gdy towar musi posiadać taką cenę jednostkową należy uznać za bezpodstawne. Dodatkowo organ drugiej instancji zwraca uwagę, że jedyne wyłączenia, kiedy nie ma obowiązku uwidocznienia ceny jednostkowej zostały określone w § 7 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii i dotyczą:

- towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży;
- towarów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach);
- towarów nieżywnościowych sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie lub właściwości wyłącznie w parach (np. skarpetki sprzedawane jako pojedyncze para);
- produktów leczniczych w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne (Dz.U. z 2022 r. poz. 2301).

W przedmiotowej sprawie żadna z zakwestionowanych 33 partii produktów sprzedawanych w wielopakach nie spełniała ww. warunków, a tym samym biorąc powyższe pod uwagę, naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach należy uznać za bezzasadny.

Strona zarzuciła ponadto Lubuskiemu WIH naruszenie prawa:

- procesowego, to jest art. 7 w związku z 77 Kpa, w ten sposób, że organ zaniechał wyczerpującego zbadania i ustalenia, jakie są zasady sprzedaży tzw. wielopaków w przedsiębiorstwie [xxx], to znaczy, że wielopaki są sprzedawane wyłącznie jako zestaw, a poszczególne elementy nie są przeznaczone do indywidualnej sprzedaży, nie można ich rozdzielić i tym samym nie są towarem przeznaczonym do sprzedaży na sztuki, tylko w komplecie

oraz

- materialnego polegające na niezastosowaniu § 7 pkt 2 rozporządzenia ministra Rozwoju i Technologii w sytuacji, gdy przedmiotowe partie towarów stanowiły tzw. „wielopaki”, czyli towary sprzedawane ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach), które nie są objęte obowiązkiem uwidocznienia ceny jednostkowej.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że artykuły 7 w związku z art. 77 Kpa określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656).

Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 czerwca 2015 r. (I SA/Kr 747/15) w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego organ jest obowiązany przestrzegać zasad ogólnych postępowania administracyjnego, w tym zasady dążenia do prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 Kpa. Reguła ta została skonkretyzowana w art. 77 § 1 Kpa, zgodnie z którym, organ administracji publicznej zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony ustaleniami dokonanymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 Kpa), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści. Powyższe ustalenia organu winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Lubuski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ drugiej instancji odnotowuje w szczególności, że kontrola została przeprowadzona w sposób zgodny z obowiązującym prawem tj. poprzedzono ją zawiadomieniem z 29 września 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę prawidłowości uwidaczniania cen przy produktach oferowanych do sprzedaży konsumentom, brak uwidocznienia cen jednostkowych przy 33 partiach produktów został jednoznacznie stwierdzony w toku kontroli i udokumentowany w protokole kontroli BP.8361.119.2022 z dnia 13 grudnia 2022 r.

Tym samym wszystkie ww. zarzuty strony w zakresie naruszenia przepisów postępowania nie zasługują na uwzględnienie. Działania organu pierwszej instancji były rzetelne, obiektywne i zgodne z podstawowymi zasadami procedury administracyjnej.

Strona zarzuciła, że organ pierwszej instancji zaniechał wyczerpującego zbadania i ustalenia, jakie są zasady sprzedaży tzw. wielopaków w jego przedsiębiorstwie. W ocenie Prezesa UOKiK nie ma znaczenia w sprawie, że wielopaki są sprzedawane wyłącznie jako zestaw, a poszczególne elementy nie są przeznaczone do indywidualnej sprzedaży, nie można ich rozdzielić i tym samym nie są towarem przeznaczonym do sprzedaży na sztuki, tylko w komplecie. Jak wskazano już wcześniej informacja o cenie jednostkowej zabezpiecza interes konsumentów, a przede wszystkim umożliwia im porównanie cen tych samych lub podobnych produktów. Brak cen jednostkowych nie pozwala konsumentom na dokonanie wyboru poprzez porównanie właśnie cen jednostkowych, czyli ceny za jednostkę. Np. w ofercie były bokserki chłopięce sprzedawane jako dwupak za 19,99 zł i jako trójpak za 25,99 zł. Cena jednostkowa w przypadku dwupaku wynosi 9,99 zł, a w przypadku trójpaku

- 8,66 zł. Podanie cen jednostkowej dla tych produktów jednoznacznie wskazałoby, że cena jednostkowa jest różna i pozwoliłoby konsumentowi dokonanie optymalnego i właściwego z jego punktu widzenia wyboru. Należy podkreślić, że wymogu uwidaczniania cen jednostkowych nie stosuje się, zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii, jedynie do: towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży, np. cukier w opakowaniu 1 kg, towarów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach), np. filiżanka ze spodkiem, towarów nieżywnościowych sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie lub właściwości wyłącznie w parach, np. obuwiu oraz produktów leczniczych w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne (Dz.U. z 2022 r. poz. 2301). Zakwestionowane w toku kontroli produkty sprzedawane w formie wielopaków nie wypełniają ww. warunków.

Podobnie zarzut niezastosowania § 7 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii, tj. nieuznanie „wielopaków”, czyli w ocenie strony produktów sprzedawanych ze względu na ich przeznaczenie w zestawach (kompletach), za produkty nieobjęte obowiązkiem uwidocznienia ceny jednostkowej należy uznać za bezpodstawny. Prezes UOKiK stwierdza, że zawarta w odwołaniu argumentacja strony w zakresie interpretacji przepisu § 7 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii w sprawie uwidaczniania cen, w kontekście oznakowania wielopaków ceną jednostkową, jest całkowicie nietrafiona. Organ drugiej instancji nie zgadza się z przedsiębiorcą, że wielopaki nie są towarami sprzedawanymi na sztuki, a towarami sprzedawanymi w zestawie w myśl § 7 pkt 2 ww. rozporządzenia. Prezes UOKiK wyjaśnia, że wielopak nie stanowi zestawu (kompletu) w rozumieniu art. 7 pkt 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. O zestawie można mówić jedynie w przypadku, gdy zestaw (komplet) tworzą co najmniej: dwie różne rzeczy, dwa różne elementy, produkty, przedmioty np. komplet pościeli, garnek z pokrywką. Natomiast w przypadku wielopaków nie można już mówić o zestawie, ponieważ składa się on wyłącznie z jednego rodzaju produktu jakim są np. bokserki, skarpety, body, majtki. Tym samym w przypadku oferowania do sprzedaży wielopaków sprzedawca zobowiązany jest do uwidocznienia zarówno ceny jak i ceny jednostkowej.

Za nietrafioną należy także uznać argumentację strony w zakresie naruszenia przez organ pierwszej instancji prawa materialnego, polegającego na błędnym, w ocenie strony, zastosowaniu § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii. Zdaniem strony elementy zakwestionowanych 33 wielopaków nie stanowiły „towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki” w rozumieniu ww. przepisu. Zdaniem strony ze względu na swój charakter i przeznaczenie były towarami sprzedawanymi wyłącznie w kompletach. Strona wskazuje również, że nie jest dopuszczalne kupienie wybranej części zawartości wielopaku - jest to towar sprzedawany wyłącznie w zestawie i nie ma możliwości „zmniejszenia” lub „powiększenia” go. Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK stwierdza, że w skład zakwestionowanych wielopaków wchodziły m.in. takie produkty jak: skarpety, bokserki, spodnie, body, czyli towary bez jakichkolwiek wątpliwości towary przeznaczone do sprzedaży na sztuki. W placówkach handlowych znaczną ofertę stanowią pojedyncze sztuki ww. wyrobów, ale oferowane są również, jak w omawianym przypadku, jako kilku produktów w jednym opakowaniu. Nie można więc uznać, że ze względu na swój charakter i przeznaczenie są sprzedawane wyłącznie w kompletach. Jak wskazano wyżej za komplet (zestaw) tworzą co najmniej: dwie różne rzeczy, dwa różne elementy, produkty, przedmioty. Natomiast zgodnie z definicją zawartą w „Wielkim słowniku języka polskiego”

wielopak, to opakowanie zawierające kilka sztuk jakiegoś produktu, sprzedawanych jako całość. Organ drugiej instancji zgadza się ze stroną, że w przypadku wielopaków nie ma możliwości kupienia części jego zawartości. Tym nie mniej nie można pozbawiać konsumenta informacji o cenie jednostkowej produktów sprzedawanych w takiej formie i ograniczania mu możliwości porównania cen i dokonania optymalnego wyboru. Wbrew twierdzeniu strony przedmiotem porównania cen, nie mogą być ceny innych kompletnych wielopaków o tożsamy parametrach. Nie można ograniczać prawa konsumentów do informacji o cenie i porównywania, co sugeruje strona, wyłącznie ceny trzypaku skarpet z innym całym trzypakiem skarpet. Konsument powinien mieć możliwość dokonania wyboru, czy bardziej mu się opłaca kupić skarpety w trzypaku po określonej cenie, czy też pojedyncze pary skarpet (nawet jeśli są to innego rodzaju produkty, czy też sprzedawane w innej placówce handlowej). Aby umożliwić konsumentowi porównanie cen w takiej sytuacji ustawodawca zobowiązał przedsiębiorcę do podawania ceny jednostkowej.

Prezes UOKiK nie może się również zgodzić z zarzutem naruszenia przez Lubuskiego WIIH prawa materialnego polegającego na zastosowaniu art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w sytuacji, gdy przedsiębiorca nie dopuścił się naruszenia i wykonał prawidłowo ciążące na nim obowiązki, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ww. ustawy. Jak wskazano już wielokrotnie organ pierwszej instancji słusznie zakwestionował w toku kontroli 33 partie produktów z uwagi na brak cen jednostkowych, a tym samym strona nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 ww. ustawy.

Dodatkowo Prezes UOKiK zauważa, stosowana dotychczas przez przedsiębiorcę praktyka w zakresie informowania o cenach jednostkowych, w oznaczaniu wielopaków była poprawna i potwierdzała świadomość co do obowiązujących regulacji. Na włączonych postanowieniem Prezesa UOKiK z 19 kwietnia 2023 r. w poczet dowodów, do niniejszej sprawy, a przekazanych przez Lubuskiego WIIH 2 fotografiach: etykiet cenowych 3-paków skarpet rozmiar 15/18 i 19/22 oraz 3-paku bielizny rozmiar 122/128 wykonanych w toku kontroli przeprowadzonej w dniach 6 i 13 grudnia 2022 r. w [xxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxx xxx] należącym do przedsiębiorcy, uwidocznione zostały zarówno ceny, jak i ceny jednostkowe, zarówno w PLN jak i innych walutach. Dokonując porównania ww. zdjęć oraz zdjęć etykiet cenowych dołączonych do protokołu kontroli zakwestionowanych produktów Prezes UOKiK zauważa, że pierwotne etykiety cenowe były prawidłowe, tj. uwidoczniona została cena i cena jednostkowa, a przy zmianie ceny zakwestionowanych produktów naklejka zawiera jedynie cenę bez ceny jednostkowej.

Co do stanowiska strony (pismo z dnia 25 kwietnia 2023 r.), że umieszczenie na etykietach cenowych wielopaków informacji o cenie jednostkowej nie jest akceptacją rzekomego obowiązku, a wynika wyłącznie z braku poczucia pewności prawnej po stronie przedsiębiorcy oraz z rozbieżności między treścią przepisów, a praktyką organów kontroli, Prezes UOKiK wskazuje, że rolę przedsiębiorcy nie jest akceptacja ciążących na nim obowiązków, a ich wykonanie. Podkreślić również należy, że oznakowanie wielopaków m.in. ceną jednostkową wynika bezpośrednio z przepisów prawa, bowiem art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach co do zasady nakłada na przedsiębiorcę obowiązek uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług ceny oraz ceny jednostkowej towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zdaniem Prezesa UOKiK, podobnie jak organu pierwszej instancji, w niniejszej sprawie nie ma również podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od nałożenia

kary i wystosowania pouczenia. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Podkreślić należy również, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku 33 partii produktów ze 100 skontrolowanych nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy obowiązku tj. nie uwidoczniono cen jednostkowych, co pozbawiło konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Ponadto niniejszej sprawie strona nie usunęła stwierdzonych nieprawidłowości.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, naruszając art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym.

Odnośnie samej wysokości kary nałożonej na stronę przez Lubuskiego WIIH, Prezes UOKiK wskazuje, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę stopnia naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu, jak również sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Lubuski WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przestępstwa.

Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 1 000 zł jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za stwierdzone w przedmiotowej sprawie naruszenie przewidziano możliwość wymierzenia kary pieniężnej do wysokości 20 000 zł, zatem kara wymierzona stronie znajduje się w dolnej granicy jej ogólnej wysokości.

Konkludując, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów o informowaniu o cenach i ich uwidacznianiu skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji na korzyść strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Lubuskiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, zarówno łagodzących, jak i obciążających. Prezes UOKiK stwierdził, że złożone przez stronę odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp. w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r., poz. 2651 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xxx]
- 2) Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a/a